

[Bernhard Baunsgaard]

og det er justitsministeriets egen forskningsgruppe, der har bedømt justitsministerens handlemåde. Jeg vil gerne have lov at citere fra s. 17 og 18 i denne rapport, hvor man siger:

»En afgørende forudsætning for, at den etablerede rekursordning kan betragtes som et retsmiddel eller med andre ord en to-instans-behandling, er selvfølgelig, at de to organer gennemarbejder sagerne uafhængigt af hinanden. Det er helt klart grundlaget for lovens ordning.«

Justitsministeren har lige tilstået – og det er ikke tilfældigt, at jeg bruger ordet »tilstået« heroppe – at justitsministeriet administrerer i modstrid med lovens hensigt og ordning. Jeg kan gentage herfra: Normalt ville det være en god og naturlig administrationspraksis, at to myndigheder aftaler med hinanden, hvordan man skal klare netop principielle og vanskelige tilfælde, men som forskningsgruppen siger ganske klart: det er lovstridigt i dette tilfælde. Det er derfor, jeg spørger: Vil justitsministeren sørge for, at justitsministeriets administration bliver i overensstemmelse med loven?

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Hr. Bernhard Baunsgaard opfatter det, som om jeg var kommet med en tilståelse, og at det skulle være noget helt nyt, at jeg fremførte dette. Det, jeg siger her, svarer vist meget, meget nøje til svaret den 5. april 1979 på det spørgsmål, jeg refererer til, og hvor hr. Bernhard Baunsgaard spurgte, om jeg kunne bekræfte, at fremmedpolitiet undertiden spørger justitsministeriet, før afgørelse træffes i udvisningssager. På det tidspunkt, da dette svar blev afgivet, og da det svar, jeg afgiver i dag, er blevet udarbejdet, kender vi naturligvis godt den vurdering, som forskningsgruppen – jeg understreger: forskningsgruppen – her har anlagt, og som hr. Bernhard Baunsgaard citerede. Men der er jo også andre, der har behandlet spørgsmålet om ændring af administrative afgørelser, og jeg vil gerne henvise til Erik Harders bog om ændring af administrative afgørelser. Han anfører direkte – det er på s. 77 – at fremgangsmåden med forelæggelse generelt indebærer fordel for borgerne, og at praksis aldrig har været i tvivl om tilladeligheden af,

at principielle sager forelægges for vedkommende ministerium.

Så vil hr. Bernhard Baunsgaard sige, at konkrete sager drøftes mellem tilsynet med udlændinge og ministeriet – det kan jeg allerede fornemme hr. Bernhard Baunsgaard vil sige – og jeg vil da henvise til svaret fra 5. april 1979, hvori det siges, at det i det væsentlige drejer sig om tilfælde, hvor der opstår principielle spørgsmål, f. eks. fortolkning af de gældende regler, eller hvor der er tvivl om rækkevidden af en tidligere afgørelse.

Jeg må altså sige, at da den praksis, der anvendes, ikke går videre, end hvad der efter almindelige forvaltningsretlige regler følger af over- og underordningsforholdet mellem ministeriet og tilsynet, finder jeg det ikke rimeligt på nuværende tidspunkt at søge praksis på området ændret, men jeg vil gerne føje til, at spørgsmålet om ankeadgangen og i det hele taget spørgsmålet om forbedring af udlændinges retsstilling jo vil blive taget op til overvejelse i det tidligere omtalte udvalg, som er nedsat til revision af fremmedloven.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg beklager, at justitsministeren ikke ganske klart holder sig til det, vi diskuterer. Det er klart, at administrative afgørelser er én ting, og dette at lave et retsmiddel med en ankeinstans, er noget ganske andet. Der blev i 1973 efter krav fra EF – EF stillede det som et krav, fordi vores udlændingelovgivning var for ringe til, at de ville have, at andre EF-borgere skulle ind under den – stillet et ganske klart krav om, at der skulle være en ankeinstans, med andre ord at en endelig afgørelse først skulle kunne træffes, efter at man havde klaget over den første afgørelse.

Vil justitsministeren prøve på at bilde folketinget ind, at det er muligt at have en to-instans-afgørelse, når de to instanser i forvejen aftaler, hvad de begge skal sige? Det er derfor, dette er lovstridig administration fra ministerens side. Der er klart indsat et krav i loven om, at der skal være en klageadgang. Justitsministeren har lige så klart i dag sagt, at det agter hun ikke at gennemføre. Det er meget betænkeligt at måtte konstatere, at landets justitsminister ikke gennemfører lovene, så de er i overensstemmelse med ånden i det, så justitsministeriets egen forskningsgruppe skal kunne sige, at det er lovstridigt.